

FELSŐKRISZTINA

2010. TE DEUM

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órákor
Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, és este 6 órákor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken
délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

A hetvenéves Felső-Krisztina utóbbi tíz éve

2010. június 20.

fotó: Csikszentmihályi Márton

Templomunk védőszentjének új szobra, Boldi (Szmrecsányi Boldizsár) alkotása

A plébániai közösség szolgálatában

„...megígérem, hogy mint az egyházközségi képviselőtestület tagja életemmel és munkámmal egyházunk javát akarom előmozdítani, erkölcsi és anyagi értékeit védve. Egyházközségünk lelki és anyagi érdekeit figyelembe véve Isten és az Anyaszentegyház törvényei szerint akarok munkálkodni....”
(Részlet a képviselőtestületi ígéret szövegéből)

A katolikus plébániák közösségi életében döntő jelentősége van a képviselőtestületnek. Az egyházban a világiak mindenkor számon tartott apostoli hivatása jut érvényre a lelkipásztorok mellett működő képviselőtestületek munkájában. Kívánatos ugyanis, hogy a lelkipásztorok papság és a világi hívek egymásért és a jövőért érzett felelőssége érvényesüljön egyházunk életében. A plébániai közösség, vagy ahogy hagyományosan nevezik, az egyházközség képviselőtestülete két nagy területen munkálkodik. Az egyik a pasztorális, a másik a műszaki–gazdasági tevékenység. Plébániánkon e két fő terület feladatait kisebb munkacsoportokban, úgynevezett bizottságokban látja el (liturgikus, hitoktatási, karitás, ökumenikus, sajtó, műszaki–gazdasági).

A hatvanéves évfordulónk alkalmából megjelent kiadványunkban a hívek segítségével felelevenítettük a Felső-Krisztinavárosi Plébánia megalapításának történetét, a hőskor küzdelmeit, neves elődeink áldozatos közösségépítő munkáját.

Az azóta eltelt tíz esztendő alatt két alkalommal újult meg a képviselőtestület: 2000-ben és 2006-ban. Tagjai a nagy elődök példáját követve igyekeztek megteremteni az aktív plébániai élet feltételeit. Működésük idejére két, országosan is meghirdetett kiemelkedő rendezvény esett, a plébániai zsinat és a plébániai missziós napok. E két rendezvény jól szolgálta közösségeink lelki megújulását, valamint a belső misszionálást, illetve a plébániához lazán kapcsolódók, a keresők megszólítását.

A képviselőtestületi tagok többsége ugyanakkor tagja valamely más plébániai közösségnek is. Ezáltal nemcsak kezdeményezői, hanem tevékeny résztvevői is a plébánia lelki életének. Élő közösségeink vannak, újak születtek, a már meglévők pedig megmaradtak. A zsinat és a missziós hét tapasztalatai, valamint más közösségekkel való kapcsolat segített bennünket abban is, hogy sikeresen vegyünk részt a Budapesti Városmisszió munkájában.

A lelkiek mellet a képviselőtestület feladata támogatni, segíteni a plébánost az egyházközség anyagi, gazdasági és műszaki feladatainak megoldásában is. Az elmúlt tíz év során a plébánia épületét sikerült teljesen felújítani, a templomkertet a jelenlegi lehetőségek figyelembe vételével szebbé tenni, s nem utolsó sorban az ingatlanvásárláshoz kapott hitelt a főegyházmege felé visszafizetni. Folyamatosan szépült a temp-

lom belső tere is. Mindezekért köszönet illeti meg mindenekelőtt a híveket nagylelkű adományaikért, *Baksa György* művész urat alkotásaiért, valamint *Szauer Tibor* és *Müller Ferenc* mérnök urakat, akik fáradságot és időt nem kímélve irányították a munkálatokat. Bízunk abban, hogy a reményeink szerint talán a nem túl távoli jövőben megépülő, új templomunk tervezésében és építésében is számíthatunk rájuk.

Bár e visszaemlékezésnek nem célja a részletes értékelés, de mindenképp szeretettel és köszönettel kell megemlíteni *Horváth Lászlóné Anna* nevét, aki szigorúan, de nagy hozzáértéssel segíti már hosszú évek óta a plébánia gazdasági életét.

Munkában a képviselőtestület

Mint minden közösségben, úgy a képviselőtestületben is lényeges, hogy tagjai minél jobban megismerjék egymást. E célt szolgálták a képviselőtestületi lelkigyakorlatok, amelyekre időről időre más közösségek tagjai is eljöttek, valamint az ún. „kihelezett ülések” Nagymaroson és Dobán, ahol kötetlenebb formában beszélgettünk az egyházközség és saját életünk dolgairól.

Képviselőtestületi lelkigyakorlat Tihanyban

Nagymaroson ülésezett a testület

Seidl Fidél templomatyja és Márton atya egy kiránduláson Visegrádon

A plébániai életében kitüntetett szerepe van a templomatyának. E tisztségre olyan köztisztviselőben álló férfit nevez ki a plébános a képviselőtestület javaslata alapján, aki elsősorban lelki, szellemi gondnoka a plébániának. Ilyen templomatyá volt *Seidl Fidél*, aki hosszú ideig szolgált mint a képviselőtestület tagja, majd éveken át a hívek szeretetétől övezve végezte a templomgondnoki, irodai tevékenységet, összekötve a rá jellemző tapintatos misszionálással. Mindannyiunk fájdalommal, hogy 2009-ben itt hagyott bennünket.

Utódjául *Pécb Antalt*, képviselőtestületünk tagját nevezte ki a plébános úr. Pécb Antal szintén régi, aktív, közmegebecsülésnek örvendő tagja a plébánia közösségének, méltán esett rá a választás. Kívánjuk, hogy jó egészségben, mostani aktivitását sokáig megőrizve segítse az egyházközség és a képviselőtestület munkáját.

Pécb Antal templomatyja

Végezetül a hetvenéves évfordulón hálát adunk az Úrnak a kapott kegyelmekért, hogy mindig küldött plébániánkra kiváló plébánosokat, káplánokat, kisegítő atyákat. Megkaptuk a Szentlélek segítő kegyelmeit képviselőtestületünk és közösségeink munkájához. Kérjük áldását és további támogatását, hogy imánkat meghallgatva segítsen bennünket felépíteni új kő- és lelki templomunkat.

A 2000-ben megalakult képviselőtestület tagjai: *Györgydeák Márton* plébános, *Sándorfi István* káplán, *Babics Balázs*, *Béres György*, *Érsek László*, *Füredi Ivánné*, *dr. Hauser Balázs*, *dr. Hauser Péter*, *Horváth Lászlóné*, *Kazatsay Imre*, *dr. Kovács Ádám*, *Lukách Krisztina*, *Madocsay Ákos Emil*, *Marosi Gabriella*, *Müller Ferenc*, *Pongrácz Judit*, *Rajkai János* sekrestyés, *Sapszonné H. Márta*, *Seidl Tibor*, *dr. Schimmer József* kántor, *Szauer Tibor*, *Szende Ákos*, *Szerdahelyi Csongor*, *Takács László*, *Tökés Mária Tünde*, *Vajna László* cserkészparancsnok. Tiszteletbeli testületi tag és egyben templomatyja *Seidl Fidél*. Póttagok: *Ritvay Zoltán*, *Borosnyai Annamária*, *Andrejszki Kati*, *Hartmann Tivadarné* és *Muhi András* lettek.

Egyházközségünk jelenlegi képviselőtestülete

Aki templomot épít, jövőt és közösséget épít

Bizonyára hasonló gondolat vezérelte Márton atyát, amikor a képviselőtestülettel egyetértésben elhatározta templomunk belső átalakítását. Az elmúlt tíz évben folyamatosan szépült, alakult az istenháza, amiért e rövid áttekintésben mondunk köszönetet az ötletadóknak, a tervezőknek, az alkotóknak, a megvalósításban adományaikkal vagy tevőlegesen résztvevőknek.

Az első átalakítással „helyére került” a szentély, immár a liturgiának megfelelő pozícióban van az oltár, a tabernákulum, a szószék és a papi szék is. Rendezett helyük van a ministránsoknak, a schola is méltó helyen vehet részt a liturgiában.

A megújult szentély

Az oldalfalak két pillére és a mennyezeti áthidaló eleve két részre osztja a belső teret, ami adja a lehetőséget, hogy jól elkülönüljön az áldozati tér, a szentély és a hívek tere, a hajó. Az oltár a nyugati főfal elé a főtengelybe, a szentségtartó attól balra, a szószék viszont jobbra előre, a szentély határára került. A főfal hármask ablakai közötti fal-síkon a megmaradt tartókonzol adott helyett a feszületnek. A kert felőli ajtóval szimmetrikusan van immár a másik oldalbejárat, rendet téve a belső közlekedési útvonalak között.

Az új ajtókhöz szenteltvíztartó készült, a tabernákulum mellé örökmécses, a templom zászlajának pedig akasztó. Ezek anyagukban mind igazodtak az eredeti és azóta is alkalmazott vörösréz elemekhez, és a *kereszt mint megtartó* alapgondolatára épültek.

Szenteltvíz tartó

A szenteltvíztartó üvegtáljában a *megtisztuláshoz felajánlott víz* gondolata rejtezik, mint ahogy a később elkészült keresztelő medencében is Keresztelő Szent János kezére emlékeztet az üvegtálban megjelenő motívum. A tabernákulum mellé a keresztelő medencével azonos anyaghasználattal készült a szervizasztal. A papi szék helyét falikárpit emeli ki.

A szentély déli falán két új, színes ólomüveg ablak jeleníti meg Szent Márton és Boldog Apor Vilmos alakját.

A templomban, Isten házában a fénynek, homálynak, megvilágításnak mindig kiemelt szerepe van. A templomunk szép üveglakain áttörő, megszínesedő napfény a szép osztású, ka-

zettás mennyezetet is bepásztázó oldalfal világítás és a szentély irányított fényei jól szolgálják a különböző terek közötti összhangot. Ezen utóbbiak keresztelő fénye finom játékaival a Golgota képét jeleníti meg.

Az átalakítások során a templom régi részében mindhárom bejárat környékére a fal színére festett faburkolat került. A Jó Pásztor-szoborral és a kórus alatti kápolnában a Mária tiszteleti hely kialakításával, az oltárra helyezett szoborral és a mögé háttérként vörösrézből készült *Mindenség Kapujával* gazdaggott tovább templomunk.

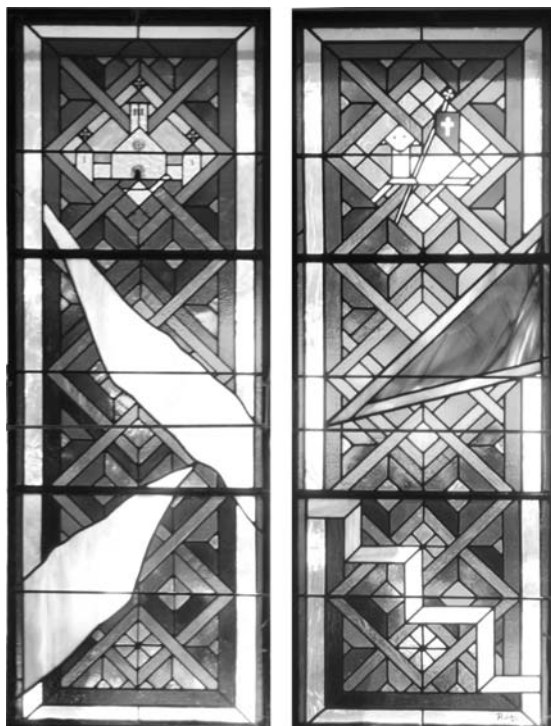
A megőrzésre egyházközségünknek adományozott Keresztelő Szent János-ereklye a plébániánk zászlaja alatti kőkonzolon méltó helyet kapott. Ezzel egy időben készült ide és a szemben lévő bejáratához a festett faburkolat.

Kő gyertyatartóban végső és állandó elhelyezést nyert a déli falpillér előtt a húsvéti gyertya. A karzat falára került két darab, három-három zászlót befogadó tartó, a szószék elejére vörösréz bibliatartó, mechanikus vetítő-emelő, és két újságtartó-persely az oldalbejáratokhoz. Kiegészült a mise kezdetét jelző csengősor is.

A papi helyét kiemelő kárpit

2009-ben megkezdődött a templom falfülkéinek faburkolattal való takarása, az itt található virágtartó konzolok egységes méretűre cserélése, valamint Szent Tádé szobra is a Jó Pásztoréhoz hasonló kőlabazatot kapott.

Gál Ferenc professzor úr tiszteletére közösségünk emléktáblát avatott a plébánia homlokzatán.

Több ütemben valósult meg a templomkert járdáinak felújítása, burkolása. A korábbi ablakcserét követően ebben az évben befejeződött a plébánia-épület hőszigetelése és a külső homlokzat felújítása is.

Hetvenéves jubileumunk alkalmából az oltár mögött Keresztelő Szent János egészalakos bronzszobra jelenik meg. Igényes kialakítással, kiemelt helyre kerül át a papi szék és tizenkét ülőhely a ministránsok részére.

Új üveglablakok:
Szent Márton és Boldog Apó Vilmos

Kislexikon

Szentély-átalakítás, építészet: *Szauer Tibor és Müller Ferenc*

Keresztelőkút, szervizasztal, szenteltvíztartók, örökmécses, gyertyatartók, szentírástartó, Mária-oltár hátttere, falburkolatok, vetítőállvány, csengő: *Baska György*

Ólomüveg ablakok: *Perlaki József*

Glória falikárpit: *Orient Enikő*

Keresztelő Szent János- és Jó Pásztor-szobor: *Szmrecsányi Boldizsár*

Mária-szobor: *iff. Máriahegyi János*

Oltár ezin dísz: *Sikota Győző*

Papjaink emlékeznek

Szükség van-e papra?

Rómából történt hazatérésem után, 1998-ban kerültem a fővárosba, a püspöki konferencia titkárságára. Néhány napon belül világossá vált számomra, hogy lelkipásztori munka nélkül nem tudom elképzelni a jövőt. Hétköznapiakon a titkárság kápolnájában miséztem, ahol néhány munkatársunk rendszeresen részt vett a szentmisén. Próbáltam érdeklődni a titkársághoz közel eső plébániákon, nincs-e szükségük vasárnaponként miséző papra. A kapott válaszok nagyon megleptek, mert mindenhol azt a választ kaptam, hogy miséző pap van elég, inkább más lelkipásztori munkára lenne igény. Azt viszont tudtam, titkári feladataim mellett másféle szolgálatra nem tudok elköteleződni.

Egyik nap ezen gondolataimról beszéltem néhány munkatársamnak, akik közül egyikük azonnal mondta, hogy tudomása szerint az ő plébániájukon bizony éppen miséző papra lenne szükség. Így még aznap telefonáltam *Györgydeák Márton* plébános atyának, hogy ha valóban szüksége van miséző papra, jelentkezem a szolgálatra. Örömmel fogadta a jelentkezésemet. Valószínűleg nála csak én örültem jobban, hogy nem leszek arra kényszerülve, hogy vasárnaponként egyedül misézzek a titkárság kápolnájában. Akkor még nem is sejtettem, hogy örömöm a későbbiekben csak fokozódni fog. Már az első misézések alkalmával világossá vált, hogy jól szervezett, élő plébániai közösségbe érkeztem, ahol a hívek szeretik a papot.

Lassan egyre több hívőt megismertem az erre a misére járók közül. Nagy örömömről szólt, hogy a korai időpont ellenére ministránsok is jöttek szép számmal. A templomkertben a mise után folytatott beszélgetések egyre hosszabbak lettek, így bizony néha már a következő misére érkezőkkel is találkoztam, közülük is sokakkal megismerkedtem. Így egyre inkább otthon éreztem magam ebben a templomban, e plébánia hívei között, s úgy éreztem, ők is szívesen fogadtak engem. Erre akkor döbbsentem rá leginkább, amikor már püspök lettem, ezért többször előfordult, hogy más elfoglaltságom miatt nem tudtam menni vasárnap misézni. Ilyenkor néhányan kerestek telefonon, hogy ugyan miért nem voltam? De az a felismerés is erősítette bennem az összetartozás érzését, hogy nekem is hiányzott, ha vasárnap nem tudtam menni misézni. Hiányoztak a hét eseményeit kielemező beszélgetések, vagy egy-egy hitbeli kérdéssről szóló társalgás.

Öröm volt számomra a plébániai közösségben végzett szolgálat, szívesen gondolok az ott töltött majdnem nyolc évre. Azóta is többen kitüntetnek szeretetükkel és imádságos támogatásukkal. Magam is rendszeresen megemlékezem róluk imáimban, szívesen veszem, ha telefonon vagy levélben keresnek, vagy ha személyesen tudunk találkozni. E közösségben megtapasztalhattam, hogy szükség van a papra.

A plébániai jubileum alkalmából, mint olyan valaki, aki lelkileg szorosán kapcsolódik a közösséghez, imádkozom a plébánia lelkipásztoraiért és híveiért, hogy minden időben gazdagon részük legyen az éppen szükséges kegyelmekben.

Merítsünk erőt az értékekből

AJóisten szeretetből teremtett minket, ami azt jelenti, hogy megajándékozottak vagyunk, és ezeket az ajándékokat (talentumokat) tovább kell adjuk, hogy gyümölcsöző legyen az életünk.

Egy pap élete a különböző egyházközösségekben eltöltött évekből tevődik össze, amiben egyszerre vannak jelen az örömök és a próbatételek. Nagy igazság van abban a mondásban, hogy utólag az emlékek megszépülnek. Amikor Márton atya üzent, hogy írjam meg a felső-krisztinavárosi egyházközösségben eltöltött évek tapasztalatát, rögtön és örömmel nekikezdttem. A élet és az emberek alakítanak, ezért én is köszönettel vagyok mindazért, amit a Felső-Krisztinában kaptam. Papi életem ott kezdődött, újmisésként, tapasztalat nélkül kerültem oda, de az emberek kedvessége, szeretete nevelt. Nagyon hálás vagyok, hogy ott tölthettem az első öt évemet, hiszen egy életre szóló szemléletet kaphattam.

Örömmel gondolok vissza azokra az emberekre is, akik már nincsenek közöttünk, vagyis másként vannak közöttünk; mindig megőrzöm a szívemben a velük való beszélgetéseket. Hálásan gondolok a jól ismert és szeretett *Fidél* bácsira, akivel sokat beszélgettem.

Jó volt érezni, hogy a Felső-Krisztinában találkozik a hit, a tudás és az egyház-szeretet. Különösen a gyóntatásokban sok őszinte és tudatosan istenkereső emberrel találkoztam, ebből én is épülhettem. Jó volt látni azokat a többgyermekes, kedves családokat, akik vasárnapról vasárnapra jöttek a templomba, és a diákmiséken a sok csillogó szemű gyermekkel izgalmas párbeszédet lehetett folytatni. Ezeket a találkozókat a diákmise utáni agapé tette családiassá. Aztán a ministránsok, a hittanosok, a házaspártok, az idősek klubja mind olyan mozaikkockák, melyek együtt alkotják a képet az egyházközösségről. Ez a kép bennem él és gazdagít.

Feltehetjük a kérdést, hogyan létezik ez a sokszínű közösség a Felső-Krisztinában? Ismereteim szerint sok nagyszerű pap és család áldozatos, elkötelezett munkájának a gyümölcse az, amit a Felső-Krisztinában tapasztaltam. Természetesen hibátlan és tökéletes ember és közösség nincs, így a felső-krisztinavárosi egyházközösség sem kivétel, de az őszinte, jó szándékú törekvések, kitartó munkák jó gyümölcsöket és szép eredményeket hozhatnak. Ha a papot át is helyezik más plébániára, az összetartozás szálai megmaradnak. Ezt az összetartozást tapasztalom meg, amikor visszamegyek keresztelni és esketni. A lelkipásztori életben ezek a gyümölcsök az igazi örömök közé tartoznak.

A plébánia alapításának hetvenedik évfordulója legyen alkalom, hogy erőt merítsünk az értékekből, szép példákból, és megújult erővel tudjunk tanúságot tenni Jézus Krisztusról és az egyház szeretetéről. Igazi keresztény közösség csak igazi egyházszeretetből nőhet ki. Ezen kell dolgozzunk mindannyiunknak ott, ahová a gondviselés helyez.

A jó Isten áldását és Keresztelő Szent János közbenjárását kérem a felső-krisztinavárosi egyházközösség minden tagjára a szép, jubileumi ünnepség alkalmából.

Milyen erős egyház lennénk, ha...

Mert ahogy egy testben több tagunk van, s minden tagnak más a szerepe, sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként azonban tagjai vagyunk egymásnak, s a nekünk juttatott kegyelem szerint adományaink is különböznek:

(...) aki tanító, tanítson, aki a buzdítás ajándékát kapta, buzdítson, aki jótékonykodik, tegye egyszerűségben, aki előljáró, legyen gondos, aki irgalmasságot gyakorol, tegye örömet. (Róm 12,4)

Pünkösöd napjára készülök, amikor igyekszem eleget tenni az újság felkérésének. Milyen volt a Felső-Krisztinavárosban? Rengeteg dolog kavarog a fejemben, amire jó visszagondolni: rejtvény, misék, ministránsok, énekkar, diákmisék, a mise utáni agapék, hittanok, beteglátogatások stb.

Amiről a legszívesebben írok, az a plébániai nap.

Talán egyházközségi gyűlésen merült fel az ötlet, hogy plébániai lelki napot kellene tartani. Meghirdettük. A megbeszélésre kb. tizenketten jöttek el. Elkezdtünk arról beszélgetni, hogy mit lehet megvalósítani ezen a lelki napon, és hogyan lehetne meghívni a plébániához tartozó hívek csoportjait. A többi szinte ment magától.

Nagyon gazdag program született, ami megszólította a templomba nem rendszeresen járó hittanosoktól kezdve azokat is, akik mindennap ott vannak.

Délelőtt volt – a Biblia évében – Noé bárkája festése, bibliai sütemények, kávé, üdítő, teaház, felnőtt kézműves foglalkozás, bibliai akadályverseny, totó, biciklisverseny, pingpongozás, gyorsasági teszt, virsli a cserkészektől... Délután Schola-éneklés, mese, a Szent Pál-rejtvény eredményhirdetése, imatalálkozó, koncert (amit sajnos elmosott az eső), szentmise és *Roska Tamás* előadása a plébánián.

Nagyon kedves élmény volt. Azt tapasztaltam, hogy elég volt elindítani, és az egész lelki nap szinte magától, a szervezők segítségével nagyon szép és gazdag, virágzó „bokorra” nőtt ki magát.

Egyházmegyénkben 5500 katolikusra jut egy pap. Ha csak papokból állna az egyház, akkor nagyon kellene aggódni, hogy mit tehetnek. De milyen erős egyházunk lenne, ha az 5500 katolikusnak csak a fele olyan lelkesedéssel dolgozna az egyházért, mint a papok. Ezt éreztem meg ebben a lelki napban. Nem a papnak kellett megszerveznie a napot, mindenki beleadta a tehetségét, és az egész nagyon jól működött.

Remélem, hogy a Felső-Krisztinaváros meg tudja őrizni ezt az erejét a közösség és a világ számára.

Közösségek

Kevesen vagyunk, de lelkesen szolgálunk

A szeretet inkább tettekben, mint szavakban nyilvánuljon meg.” Ez a Loyolai Szent Ignációtól származó idézet csoportunk jelmondata. A karitászcsoport tevékenysége az elmúlt évtizedben is a plébánia életének szerves része volt, és reményeink szerint a jövőben is az marad. Ez nem látványos, nem az érdeklődés középpontjában folyó munka, de folyamatosan igény van a tevékenységünkre.

Ha rendszerezni kell feladatainkat, két nagy csoportot különböztethetünk meg. Az egyik az évente ismétlődő, ünnepkörökhöz kötődő, illetve a folyamatosan végzendő feladatok. A másik a nehéz élethelyzetbe kerülők igénye, kérése szerint jelentkező feladatok.

Ünnepkörökhöz kötődő feladatok

Közülük a legkedvesebb a karácsonyi vásár szervezése, a karácsonyi és húsvéti ajándékok, a sütemény csomagok előkészítése és az idősothonokban való szétosztása. 2009-ben a Nagycsaládosok Országos Egyesületének felhívására vállaltuk, hogy két olyan vidéki nagycsalád részére készítünk karácsonyi csomagot, akiknek esélyük sem volt arra, hogy karácsonyfával, ünnepi vacsorával és ajándékokkal ünnepeljenek szenteste. Az egyik családban hat éves négyes ikrek vannak. Nagy örömünkre az „Angyali Csomagküldő Szolgáltatón” keresztül visszajelzést is kaptunk, melyben a mama beszámolt a kicsik boldogságáról.

Szívesen segítünk a plébánia ünnepein az agapé előkészítésében, segítünk, majd 2009-ben átvettük a keresztlő ingecskék varrását.

Rendszeres anyagi támogatást biztosítunk a Fekete István Általános Iskolában tanuló, nehezebb anyagi helyzetben lévő gyerekeknek beiskolázási segéllyel, hittankönyvek vásárlásával. Sajnos az utóbbi időben egyre gyakrabban jelentkezik az a gond, hogy a szülők nem tudják az ebédet vagy az iskolai táborozás költségét befizetni.

Évente két alkalommal Béres cseppeket veszünk idősebb patronáltjainknak. A Központi Karitászcsoport felhívásához csatlakozva 2008-ban mi is kértük a hívek anyagi támogatását, hogy a befolyt összegből segíteni tudjuk azokat a betegeket, akiknek a rendszeres gyógyszer kiváltása is gondot jelent. Kérésünk sok megértő fülre talált. A kapott pénz 2009 nyaráig volt elegendő a havi rendszerességgel adott gyógyszertámogatáshoz, de hála a nagylelkű adományozóknak, nem kellett leállítani a segítségnek ezt a formáját sem, mindig jön valaki és kisegít minket, ha fogyóban van a támogatási keret.

Folyamatos feladat az idősök otthonában élők rendszeres látogatása, meghallgatása, lelki segítségnyújtás. 2008-ban megszűnt a Bürök utcai otthon, az ott lakókat más intézményekben helyezték el. Sok idős nénit, akiket már évek óta látogattunk, a távolabbi otthonban is folyamatosan felkeressük. A Mártonhegyi úti otthonban egyik patronáltunkat 90. születésnapján tortával köszöntöttük, igen nagy örömet szerezve neki.

Esetenként jelentkező feladatok

2001–2003 között nyaranta napközis tábort szerveztünk a plébánia vonzaskörzetében élő gyerekeknek. Ingyenes programok szervezésével tettük érdekessé és vonzóvá a napközit, amely a rászoruló gyerekek részére ingyenes volt.

Az élet folyamatosan változatos feladatok elé állítja a csoportot. Az egyszerű kérések – bevásárlás, házimunkában való segítség, sétáltatás – mellett, talán a gazdasági válság hatásaként, hol elromlott konvektort, hol mosógépet kellett cserélni, javíttatni. A szép ebben az, hogy mindig találunk önzetlen segítőt.

Az EU-hoz való csatlakozásnak köszönhetően 2008-ban új támogatási forma indult a Központi Karitás szervezésében. A plébániai karitás csoportok javaslata alapján a nagycsaládosok és a kisnyugdíjasok élelmiszersegélyeket kaphattak.

A gazdasági válság okozta nehézségeket enyhítendő és a magyar gazdákat segítő 2009-ben a nagycsaládosok részére „gyümölcs vásár” akciókat szerveztünk. Nagy sikere volt a sárgabaracknak, a ribizlinek és az almának is.

Rendszeresen kirándulnak az Apor Vilmos Idősek Klubja tagjai

Apor Vilmos Idősek Klubja

Az 1995-ben megalapított klub a nyári hónapok kivételével minden hónapban szervez programot klubtagok, illetve érdeklődők részére. Neves művészek, írók, költők előadásain mindig szép számmal vannak jelen. Nagyon kedveltek az országjáró kirándulások is.

Képzések

A karitászcsoport tagjai a jobb munkavégzés, a lelki feltöltődés érdekében élnek a Központi Karitászcsoport szervezésében nyújtott lehetőségekkel. Többen vettek már részt a karitászcsoport önkénteseinek általános alapképzésén. Sajnos 2010-ben jelentkezni már csak a 18–65 év közötti korosztálynak lehetett, így nem tudtunk jelölni senkit! Ez is jelzés arra, szükségünk van az utánpótlásra.

A budapesti katolikus kórházlelkész felkérésére beteglátogató önkéntesek részére 2009-ben indított képzést az Irgalmas Lelki Gondozó Képzési Központ. Csoportunk két tagja részt vett ezen a képzésen, melynek során előadásokat hallgathattak a beteglátogatás alapjairól, az önkéntes segítő kapcsolat határaitól. A képzés óta kéthetes rendszerességgel látogatják a János kórház egy-egy osztályának betegeit, hol vizsgálatot nyújtva, hol a pápi segítséget megszervezve pótolják azt, amit a magányosok már a családtól nem kaphatnak meg.

Sajnos néhány társunk egészségi állapota az elmúlt évben annyira meggyengült, hogy a rendszeres munkában már nem tud részt venni. A csoportnak jelenleg 14 lelkes tagja van. A feladat sok, szívesen fogadunk új tagokat csoportunkba.

Uram,

azt nem tudom megakadályozni, hogy sok ember magára maradjon,
de tudok segíteni, hogy egyesek ne érezzék magukat annyira egyedül.

Nem tudom megakadályozni a betegek rosszulletét,
de abban tudok segíteni, hogy egyik vagy másik jobban legyen.

Nem tudom megakadályozni, hogy sokan a kábítószer rabjai legyenek,
de abban tudok segíteni, hogy egyeseknek ne legyen szükségük rá.

Nem tudom megakadályozni, hogy évente sok ezer ember önkezeitől meghaljon,
de abban segíthetek, hogy egyik vagy másik ne tegye ezt.

Nem tudom megakadályozni, hogy a népek háborúzzanak egymással,
de ahhoz hozzájárulhatok, hogy véget érjenek a kicsinyes civódások.

Mindenható Isten! Rendkívül kevés, amit én egymagamban tehetek,
de azért több telik tőlem, mint hinném.

Carlo Caretto

Minden jó ügy szolgálatában

Az Oltáregylet feladata az Oltáriszentség tiszteletének szolgálata, szentségimádási órák, agapéék tartása, az oltár körüli gyakorlati tennivalók végzése. Máriák és Márták vagyunk, az *ora et labora* szellemében tevékenykedünk.

Plébániánk hetvenéves történetének kezdettől fogva része volt az Oltáregylet. Bizonyítékul szolgáljon erre az a halványszürke márványtábla, amit a templom előtérében baloldalon láthat az ide belépő: *„Istenben boldogult Dr. Gyulai Józsefné Beketfai Mórocz Erzsébet (1893–1945) áldott emlékére, első elnökének és minden jó ügy szolgájának állította a hálás Oltáregyesület”.*

A jelenlegi egylet 2000-ben alakult Márton atya kezdeményezésére. Próbálunk méltó utódai lenni elődeinknek. Legmagasztosabb tevékenységünk a szentórák megtartása; ezen belül nagycsütörtökön, az Oltáriszentség szerzésének nagy ünnepén a késő esti órákban az egylet vezetésével imádkozik a hívők közössége. Egy szívvel-lélekkel ünnepelünk, megköszönjük a szentségi Jézusnak, hogy nem hagyott bennünket árván, itt hagyta vigasztalásunkra az Oltáriszentséget, amelyből egész életünk során és halálunk óráján is erősítő kegyelmekkel táplálkozhatunk. Jézus bátorította tanítványait, de bennünket is a mai, nehéz idők viharában: ne féljete! Imádkozatok!

Évente két alkalommal egész napos szentségimádás van templomunkban, amelyek utolsó órájában szentórát tartunk. Október minden napján rózsafüzért imádkozunk a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére, ebbe imacsoportos társaink is bekapcsolódnak.

Egyre többen belépünk a Rózsafüzér Társulatba is, ami napi egy tized rózsafüzér imádkozásával jár, és minden hónap első péntekjén cseréljük a titkokat. Hazánkért, nemzetünkért imádkozunk.

A hónap második keddjén este 6 órakor közös szentmisén veszünk részt, utána megbeszéljük a legaktuálisabb tennivalókat. Gyakorlati tevékenységünk szerteágazó: egyházi ruhák gondozása, oltárterítők és egyéb kellékek mosása, vasalása, javítása, újak varrása, illetve varratása. Mi szervezzük az agapéét az elsőáldozók részére, az ökumenikus imahéten, templombúcsú alkalmával és az egyéb plébániai rendezvényeken is. Alkalmanként a takarításban is segítünk. Örülünk minden olyan feladatnak, amikor közösen készülhetünk egy-egy ilyen alkalomra, minket is feltölt a dolgos együttlét és a közös szentórák, szentmisék.

A fent leírtakból is látható, hogy milyen sokrétű az Oltáregyletben lévők elfoglaltsága. Sokan gondolhatják úgy, hogy kizárólag nyugdíjas, egyedülálló hölgyek tartoznak közénk, holott dolgozó, családos keresztény asszonyok minden korosztályból lehetnek az egylet tagjai. Szeretettel várunk új jelentkezőket erre a felemelő és hasznos feladatra.

A Felsőkrisztina házaspár kör

Felsőkrisztina házaspár körnek hívjuk azt a nyolc és fél házaspárból álló csoportunkat, amely minden hónap utolsó szerdáján este 8 órakor összejön a plébánián, hogy hitről, kereszténységről, egyházzal kapcsolatban beszélgetve közelebb kerüljön az Úrhoz és egymáshoz.

A gyökerek a kilencvenes évek végéig nyúlnak vissza, amikor egy egész éven át tartó pszichológiai előadás-sorozat házaspár résztvevői a tanfolyam végén elhatározták, hogy előadó nélkül is tovább folytatják rendszeres összejöveteleiket. Abból az „ős” csoportból mára öten maradtak: *Takácsné Bori Zsuzsa, Szerdabehelyi Csongor és Gabriella*, illetve *Tóth Zoltán és Teca*. Érdekes módon ők le is fedik azt a korosztályt – kb. 40–70 év –, akiből a csoport áll.

Felmerül a kérdés, hogy mi tart össze minket, miért jövünk össze ilyen rendszeresen és maradunk a késő órákig?

Az egyik ok talán a csoport tagjainak sokszínűsége. A foglalkozást tekintve van köztünk iparművész, tanár, mérnök, informatikus, orvos, gyógyszerész, újságíró, egykori tengerész. Sokféle élethelyzet, élettapasztalat találkozik: sok- és egygyermekesek, olyanok, akik az Egyesült Államokban, mások Olaszországban vagy Németországban töltöttek hosszabb időt. Vannak a „fiatalok”, 40 éven kicsit innen és a „kevésbé” fiatalok, 70 éven kicsit túl. Vannak, akiknek mindig van mondanivalójuk és hangot adnak ennek, és vannak, akik kevesebbet szólnak. Vannak, akik pontosan érkeznek és vannak notórius késők.

A sokszínűség azonban minden bizonnyal kevés lenne. Felnőtt, a plébániára rendszeresen járó és más irányban is többszörösen elkötelezett embereknek kell a lelki és szellemi táplálék is. Összejöveteleink évek óta hasonló szerkezetűek: az év elején megbeszélünk egy hosszabb témát, aminek egyes részeit, fejezeteit vesszük havonta, változó felelőssel. Így megoszlik a felkészüléssel járó munka, és mindenki a saját egyéniségét viheti a téma feldolgozásába. Időben visszafelé haladva az utóbbi két évben Szent Pál leveleivel foglalkoztunk. Az apropót a tavaly előtt meghirdetett Szent Pál-év adta. Előtte Benedek pápa „Deus caritas est” enciklikáját dolgoztuk fel, azelőtt *Bíró László* püspök „Hívom a családokat” leveleit. Még korábban alapértékekről beszélgettünk. Lehetetlen visszaidézni tizenegy évre visszamenőleg az összes témát. A lényeg az, hogy nemcsak és nem elsősorban beszélgetni szeretnénk, hanem hitünkhöz és életünkhöz kapcsolódóan az Úr szavát meghallani és egymást jobban megismerni.

A lelki táplálék mellett fontos része az összejöveteleknek az agapé, amelyről ugyancsak a témafelelős házaspár gondoskodik. Kezdetben ez zsíros kenyér és tea volt.

Időközben a zsír elmaradt, ma már másféle a „kence”, de az egyszerűség megmaradt. Nem az a lényeg, hogy egymást túllicitaljuk az étel minőségét és drágaságát illetően, hanem hogy közösen elfogyasszuk, amit szeretettel készítettünk egymásnak.

A csoport életében voltak örömteli és fájó események. Az előbbieket közé tartozik *Fogarasi Gyula* betegségéből való felépülése, *Tóth Zoliék* harmadik gyermekének, másoknál az unokáknak a megszületése, a japán *Nakazawa Kenji* és magyar felesége csatlakozása. A fájó események közül a legmélyebb *Takács Laci* elmenetele. Ezért vagyunk csonkák...

Csoportunk ajtaja mindenki számára nyitott befelé és kifelé is. Szeretettel látjuk az érdeklődőket, és nem akadályozzuk az elmenni akarókat. Összejöveteleink olyanok, mint a kandalló: nemcsak a tüzet akarjuk nézni, hanem szeretünk mellette melegedni is.

A házas kör tagjai: *Bojti András* és *Enikő*, *Fogarasi Gyula* és *Eszter*, *Kovács Ádám* és *Margit*, *Laber István* és *Zsuzsa*, *Mózessy Egon* és *Éva*, *Nakazawa Kenji* és *Piroska*, *Szerdahelyi Csongor* és *Gabi*, *Takácsné Bori Zsuzsa*, *Tóth Zoltán* és *Teca*.

A lelki táplálék mellett fontos része az összejöveteleknek az agapé is

Mindenkit várnak az imacsoportok

A jubileumi, 2000. év ünnepeire való felkészülésként indította el *Sándorfi István* káplán atya lelkigyakorlatos beszédsorozatát, amihez kapcsolódva már az első hónapokban megalakultak az imacsoportok, melyek immár tíz éve Isten kegyelméből, a Szentlélek segítségével működnek. A kezdeti nehézségek, bizonytalanságok leküzdése után jelenleg három imacsoport működik, mondhatjuk, igen erős, nyitott lelkű testvérekkel. Három–négyhetente találkozunk magánlakásokban, amiért köszönet azoknak a testvéreknek, akik az idejükön kívül az otthonukat is az imacsoportoknak áldozzák.

Programunk elsősorban az imádság és a Szentírás olvasása, valamint lelki könyvekből vett tanítás hitünk megerősítésére, ezek átbeszélése, átélmélkedése. Imádságainkban – rózsafüzér, keresztút, öröm útja stb. – hazánkért, papjainkért, papi hivatásokért, egyházközségünkért, testvéreinkért kérjük az égiek segítségét.

Fontosnak tartjuk az egymásra figyelést gondjainkban, bajainkban – akár a fizikai, akár a lelki segítségnyújtást. A tíz év során több testvérünk eltávozott közülünk, s reményeink szerint már onnan fentről vesznek részt imádságainkban. Emlékezünk István atyára is, aki gyakran meglátogatott minket, odafigyelésével, tanításával erősítette a csoportokat. Már ő is az égből figyel ránk.

Imacsoportjaink nyitottak, bárkit, aki szeretne imádkozó, elmélkedő, szerető közösséghez tartozni, szeretettel fogadunk. Egyházközségünkben működik missziós imacsoport is, amit *Burbela Gergely* verbita missziós atya indított el 2002-ben. Eleinte magánlakásban, majd fél év múlva a plébánián kaptunk lehetőséget az összejövetelekre. Feladatunk az imádság a misszióért, a missziókban élő szerzetesekért, a pápa missziós szándékára, de fontos a Szentírás olvasása is: a kijelölt evangéliumi részben a személyre szóló ígérések felismerése, annak átadás a többi testvérnek, illetve annak átélmélkedése. Ezt nevezzük „megosztásnak”. Ez a módszer élővé, pezsgővé teszi az evangélium megértését. Emellett egy tized rózsafüzér elimádkozásával rövid közbenjáró imát is mondunk.

Kéthetente csütörtökön szoktunk összejönni este fél 7-kor az imatalálkozóóra. Az évek során jó, összetartó közösséggé váltunk. Bárkit szeretettel várunk közénk.

A fentiekén kívül már 22 éve minden hó első csütörtökén és szombatján a reggeli fél 8-as szentmise után papi hivatásokért imádkozunk, a többi csütörtökön pedig az Ol-táriszentség imáadására mondjuk el a rózsafüzért.

Egyházközségünkben két élő rózsafüzér közösség is van. Ezekben havonta cseréljük a titkokat, így imádkozunk a pápai imaszándékokra. Ezzel a tíz rózsafüzér titokkal részesei vagyunk a *Mindszenty* bíboros által meghirdetett engesztelő imamozgalomnak.

Hittan – misszió, közösség, oktatás

Az egyik leglátványosabb és leghálásabb feladat az egyházköztségben a gyerekek hittanra tanítása. Látványos, hiszen ünnepeinken, szentmiséinken jó látni a sok gyereket, és hálás, hiszen a gyerekek nyitott szívűek, lelkesedni tudók, minden jóra készek.

Az elmúlt évtizedben hitoktatásunk sok változáson ment keresztül. Sajnos folyamatosan csökken a hittanra járók száma a plébánián és az iskolákban egyaránt. A demográfiai csökkenés mellett oka ennek a környékünkön levő számos egyházi általános és középiskola is, ahová sok hívőnk járattja gyermekeit, akik emiatt – érthetően – nem vesznek részt az itteni hitoktatásban.

Jelenleg egyházközségünkben mintegy 160 gyermekkel, fiatallal foglalkozunk. Megfigyelhető, hogy a szülők az első osztályosokat nem szívesen íratják be hittanra, mert úgy gondolják, elég nekik ebben az évben magát az iskolát megszokni. Van iskola, ahol egyáltalán nincs elsős csoportunk, és a plébánián sem tudunk már második éve önálló csoportot indítani számukra.

A plébánián továbbra is van lehetőség óvodás kortól érettségiig hittant tanulni, kezdetben játékos foglalkozások, majd a hivatalos egyházi tanterv keretében. A plébániai hitoktatás technikai felszereltsége minden igényt kielégítő, ezt – természetesen – az egyházközség más csoportjai is igénybe vehetik.

Területünkön öt iskola van, ezek közül kettő az, amelynek diákjaival a plébániának szoros kapcsolata van: a Németvölgyi és a Tamási Áron Általános Iskola. A Kiss János altábornagy utcai ELTE gyakorló iskolákban *Matolcsy Kálmán* atya vállalta el a tanítást, így tanítványai is többségében a Táltos utcai templomba járnak. Az Orbánhegyi úti Fekete István Általános Iskola fővárosi beiskolázású, tanulói nem elsősorban a környékről valók, velük ezért nehezebb a kapcsolattartás.

Az iskolák felső tagozatán nincs módunkban hittant tanítani, harmadik éve már a gyerekeket áthívjuk a plébániai hittanokra.

Az iskolai hitoktatás még mindig őrzi missziós jellegét, de egyre több a sikeres próbálkozás: egy-egy szentmise, közös imádság, kirándulás, filmvetítés vagy más program során elhívjuk a családokat a templomi és a plébániai közösségbe.

Hitoktatásunkban az elmúlt évek szemléletbeli változást hoztak. Már nemcsak a gyereket, hanem a családot szeretnénk evangelizálni. Ennek egyik legszebb jele, ahogy a régen csak egy-két alkalomból álló elsőáldozási felkészítő mára már féléves szentségi készülétté vált. Ennek során az idősek háttérimádságán, a szülői beszélgetéseken keresztül, és főképp a gyerekek részére a templomban tartott hittanórákon is arra törekszünk, hogy találkozásuk Jézussal az egész család és a közösség ünnepe is legyen. *László* atyával kezdtük el felépíteni

Mózessy Mira rajza

ezt a módszert, amit aztán a soron következők – *Jócsi atya*, *Balázs atya* és most *András atya* is – magukénak érezték, és a saját szívük és ötleteik szerint formáltak tovább.

A hitoktatás családi jellege mutatkozik meg abban is, hogy a plébániai hittanra a kisebb-nagyobb testvéreket együtt hozzák el, kezdenek feloldódni a merev életkori csoportthárok, erre figyelemmel kell lennünk.

Hitoktatóink személyében is nyomon követhető az idő múlása. Több évtizedes tanítás után köszöntünk el *Horváth Imréné Évától*, *Hartmann Tivadarné* tizenhét évi szolgálatát pedig az egyházmegye Szent Adalbert-díjjal ismerte el. Hálával emlékezünk meg *Wagner Ilonáról*, aki három évig járt hozzánk az alsósokat tanítani, és 2008 nyarán hunyt el.

Jelenleg egyházközségünkben négy világi hitoktató teljesít szolgálatot: *Oláh Enikő* a két általános iskolában és a plébániai alsó tagozaton tanít, *dr. Gerber Alajos* vállalta el a 7–8. osztályosokat és a középiskolásokat, jómagam a fennmaradó plébániai csoportokat tanítom, *Tóth Lászlóné* pedig a Fekete István Általános Iskola hitoktatója. Az óvodásokkal *Kertész Annamária* foglalkozik.

A gyerekek hitbéli neveléséhez szorosan kapcsolódik a diákmise is. Öröndetes látni a népes gyereksereget, mely jobbára kisgyerekekből áll, ezért nekik kell szóljon a prédikáció is. A nagyobbak, sokszor már a kisiskolások is, inkább a gitáros misét látogatják, miközben a diákmise lenne az ő közösségük. Épphogy befejeztük a tanévet, de már a következő év beosztásán, feladatain gondolkozunk.

Misszió? Közösség? Oktatás? Mindegyik. És amellet öröm, lehetőség, mindig új csoda. Mindig másképp látjuk meg bennük Jézus arcát, és közben magunk is „rákényszerülünk”, hogy élni is próbáljuk, amit tanítunk.

Oltárszolgáló múlt és jelen

Nehéz csak az elmúlt tíz évben történt változásokról, táborokról, eseményekről írni. 1986 őszén kezdtem ministráns foglalkozásra járni, és ezen év karácsonya óta ministrálok rendszeresen. Sok szép emlékem van a ministráns életről, a templom körüli tevékenységekről (ministráns foglalkozások, táborok, templomtakarítások, szertartások stb.). Abban az időben egy kicsit minden ministráns magáénak érezte a sekrestyét, a templomot, a közösségi életet. Otthonosan mozogtunk, tudtuk, mit hol találunk. Később, amikor kevesebb ministráns lett, többen hamarabb abba hagyták az aktív szolgálatot, ez valahogy elmaradt. A mindenkori sekrestyés pedig sokat segített és segít, így a „kicsik” nincsenek rákényszerítve arra, hogy pontosan tudják, mit hol találnak, kihez kell fordulni, ha valami nincs a helyén; rögtön a sekrestyést keresik. *Márton* atya azonban arra törekszik (több-kevesebb sikerrel), hogy minél jobban otthonuknak érezzék a ministránsok a sekrestyét és a templomot.

Talán ezért is érzem úgy, hogy ha valaki komolyan ministránssá válik, akkor többet vállal, mint az egyszerű oltárszolgálat, aktív tagja, „bennfentese” lesz az egyházközsőségnek. Azonban sajnos nem mindenki marad ministráns az avatás után, először csak a foglalkozásokról marad el, később már a sekrestyét is elkerüli. Az okokról most nem kívánok beszélni.

Szerencsére minden évben több-kevesebb ministránst avatunk, már nem karácsony előtt, mint régen, hanem nagybőjtben. Így talán egy kicsit több idő van a felkészülésre, és a nagyheti szertartások fegyelmezett, ünnepélyes megélése is más a „frissen” avatottaknak. Idén öt gyermeket (*Babics Blankát, Csáky Domost, Lévai Domonkost, Pigler Bertát, Pigler Donátot*) avattunk ministránssá nagybőjt 5. vasárnapján.

Amikor elkezdtem ministrálni, akkor még évente alakult új kollégium 8–10 fővel, ez a 90-es évek vége felé megváltozott, azóta egy-egy kollégiumot két évfolyam lelkes fiataljai alkotnak. Ennek több oka is van, egyrészt, hogy kevesebb az elsődöző, másrészt sajnos kevés a rendszeresen templomba járó, többet tenni akaró gyerek. Előfordul, hogy valaki nem rögtön az elsődözőst követő évben kap meghívást az oltárszolgálatra, akkor ő a saját korosztályával együtt készül a ministrálásra.

A kollégiumok élére aktív, megbízható vezetőket, dékánokat választunk Márton atya beleegyezésével. Néha nehéz a döntés, mert többen a középiskolába, egyetemre kerüléskor búcsút vesznek az aktív szolgálattól.

Az oltárszolgálat mellett fő célunk a jó közösség kialakítása. Ezért a hétköznapi és a vasárnapi ministrálás mellett sok közös elfoglaltság van, de elsődleges a heti foglalkozás. Minden kollégium más időpontban találkozik, így a templomban lehetőség nyílik a rendszeres gyakorlásra, illetve a ministráns teremben a játékokra is. Az idősebb,

már nem hetente, de rendszeresen összejáró kollégiumok általában havonta találkoznak egy-egy jó beszélgetésre, közös sütésre–főzésre, kirándulásra.

Minden tanév elején összeülünk mi, dékánok Márton atyával, éves tervet készítünk a közös feladatok megbeszélésével, a dátumok egyeztetésével. Elsősorban a ministránsokat, másodsorban a plébániát érintő dolgokat tárgyaljuk meg. A legfontosabbak a lelkigyakorlat, a pásztorjáték, a nyári tábor, a kirándulások, a ministránsversenyek. Természetesen az aktuális eseményekről, ami a plébániát érinti, Márton atya folyamatosan tájékoztat bennünket és a segítségünket kéri, ilyen például a templomtakarítás.

Nagyobb ünnepek, események előtt is egyeztetünk, hogy minden a legnagyobb rendben menjen.

Ministráns verseny

Az évek során több megoldást is találtunk a ministráns verseny meghirdetésére, pontozására. Az utóbbi években rövidebb szakaszokra osztjuk a tanévet, így több lehetőség van „javítani”. Amikor elkezdtem ministrálni, nagyon sokan voltak, kicsik és nagyok egyaránt. Három korosztályban volt a verseny, és nagyon megdolgoztunk az első helyekért. Igaz, akkor még több mise volt, és a hétköznap reggeli misék sok (3) pontot értek. A reggel 6 órai, a ½7-es, illetve a 7 órai miséken még részt tudtunk venni úgy, hogy nem késtünk el az iskolából. Ma már ez az egyetlen fél 8-sal nagyon nehezen megoldható.

Csocsózás a pincében

Pásztorjáték

A pásztorjátékra való készülés nagy feladat egy-egy kollégiumnak, de leginkább annak, aki vállalja a szervezést és a betanítást. A próbák általában jó hangulatban zajlanak, és ezek is olyan emlékek, amik talán örökre megmaradnak. Emlékszem, amikor a kollégiumom szerepelt, azt hiszem, olyan 12–13 évesek lehetünk, angyalt játszottam... Az egyik próbán a fiatal pásztor kihangsúlyozta kis hatásszünetet tartva: „kicsi jászlad, de *durva*, széna helyett csak szalma”. A saját szövegem nem maradt meg, de ez mind a mai napig él bennem, nagy volt a nevetés, az „előadáson” pedig a komolyság. Egy másik maradandó emlék, amikor már mint egyetemisták (Szent Erzsébet-kollégium) adtunk elő pásztorjátékot: kevés idő volt a próbára, mert mindenkinek zárthelyit

kellett írni, és az utolsó beadandókra készült. Az utolsó próbán még nem akart összeállni a kép, akkor már kezdtünk izgulni, mi lesz itt másnap. Aztán még december 24-én dél körül egy utolsó–utolsó főpróba, 3-kor Isten kegyelméből „tökéletes” előadás.

Voltak, vannak és lesznek is ilyenek, reméljük még nagyon-nagyon sokáig.

Lelkigyakorlat

Fontosnak tartjuk a keresztyén nevelésben, hogy a nagyobb ünnepek előtt (karácsonykor, húsvétkor) ne csak külsőleg, hanem belsőleg is közösen készüljünk. Minden évben nagy fejtörést okoz, hogy mikor és hol tartsuk a lelkigyakorlatot, és természetesen, hogy kit hívjunk meg. Egyeztetni kell az iskolai elfoglaltságokat. Olyan helyet kell keresni, ahol mindannyian elférünk, és még időben találni egy papot, aki ráér egész napra, tud a kicsikkel és a nagyokkal egyaránt foglalkozni, egy húron pendülni. Ha nem megyünk el, akkor a plébánián Márton atya biztosít nekünk helyet.

Ministráns karácsony

Minden évben december 23-án az esti 6-os mise után van a ministráns karácsony, amikor közösen imádkozunk, készülünk Jézus születésére, és már előre ünneplünk is egy kicsit. Rövid köszöntő Márton atya részéről, majd beszélgetés. A sütemény elmaradhatatlan ilyenkor. Régen ekkor volt az első verseny eredményhirdetése is. Amióta Márton atya nálunk tevékenykedik, minden évben mindenkinek név szerint valami meglepetés könyvvel kedveskedik.

Nagyhét

A nagyheti szertartások liturgikus szempontból nem egyszerűek, ehhez külön felkészülés szükséges. A dékánok megbeszélik egymás közt, ki melyik napért felelős, ki mikor lesz *ceremonár*. Nagycsütörtökön a szertartás előtt egy gyors, utolsó egyeztetés, nagypénteken az esti szertartáson csak a nagyok ministrálhatnak, így a liturgia menetének megbeszélése után a szertartáson elég egy észrevétlen kacsintás... Egyedül nagyszombaton van a szertartás előtt próba. Délelőtt végig próbáljuk az egész liturgiát nagy vonalakban, hogy este ne legyen fennakadás.

Nyári táborok

A kollégiumok saját tábort szerveznek minden évben. Valamint két–három-évente van közös ministráns tábor, ahol kicsik és nagyok együtt bográcsoznak, ülnek a tábortűz körül, együtt imádkoznak és kirándulnak. A közös táborok előtt a dékánok nagy egyeztetésben vannak, ki melyik napért felel, kié a konyha, hogy mindenki jól érezze magát.

Legutóbb a Mátra lábánál, Tar községben táboroztunk. Ettünk dinnyét, őszibarackot, kaptunk a faluból almát. A tábor végére saját készítésű sütemény is az asztalra

került, ugyanis addigra már elfogyott az otthonról hozott finom hazai. Akadályverseny volt 3–4 csoporttal, izgalmas küzdelmekkel (kártyavárépítés, pogácsaevés, célba dobás stb.). Kirándultunk Ágasvárra, hazafelé számháborút vívtunk, még a zivatarral is szembezálltunk. Aki nagyon gyors volt, szárazon megúszta, viszont a társaság jó része a ruhájából facsarta a vizet, ám utána jólesett a meleg fürdő, a száraz ruha és a forró tea. A nap végén pedig hálát adtunk Istennek a sok-sok élményért.

A fent említett események mellett kirándulni, moziba, színházba megyünk együtt. Részt veszünk a templomtakarításon (többen–kevesebben). Amíg még volt lehetőség a „Hully-Gully”-ban teaházat, locsolóbált, farsangot szerveztünk. Reméljük, lesz még alkalom arra, hogy az egyházközösséggel együtt ünnepeljünk, ne csak a templom falai között, hanem egy kicsit kötetlenebb módon is.

Meg kell említenem, hogy próbálunk bekapcsolódni az egyházmegyei ministráns életbe is. 2009 szeptemberében kiránduláson vettünk részt, majdnem minden évben elmegyünk a ministráns találkozóra. És ha lehetőség nyílik, akkor akár Rómába is eljuthatunk. Idén komoly felkészülés után *Tóth Ágoston* (felkészítő dékánja: *Csekő Imre*) képviseli plébániánkat a nemzetközi római ministráns zarándoklaton.

A ministráns vezetőknél fél évente megrendezésre kerülő fórumának 2009. november 21-én plébániánk volt a házigazdája. Erről összefoglaló cikk jelent meg a Felsőkrisztina 2009. adventi számában.

Az idén avatottak az atyákkal és dékánjaikkal

Zenei élet

Egyházi ének és zene a Felső-Krisztinában

Plébániánk alapításának hetvenedik évfordulóján érdemes visszatekinteni a megtett útra, értékelni annak szép és jó eredményeit, de hiányosságait is.

Értékelésünk alapszempontja: énekünk, egyházzenei törekvéseink mennyiben szolgálták a liturgián keresztül Isten dicsőségét, lelkünk hozzá emelését. A II. vatikáni zsinat szerint „a liturgia az a csúcspont, melyre az egyház tevékenysége irányul, s egyben forrás, amelyből ereje fakad”. Az 1994-es esztergomi zsinat előírja: „A lelkipásztoroknak és karnagyoknak komolyan kell törekedniük a liturgikus énekek és a népének színvonalának emelésére, a scholák és énekkarok nevelésére, támogatására” (Zsin.K. 2119 p.).

Mivel 22 éve vagyok a felső-krisztinavárosi templom kántora, az utóbbi, alig több mint két évtizedre van közvetlen rálátásom, a korábbi időkről csak közvetett értesüléseim vannak.

Kántori szolgálatomat megelőzően négy kántora volt a templomnak: *Jurassa Endre* (1931–1977) nagyra becsült, magas szintű zenei szaktudással rendelkező egyházzenei vezető volt, zeneszerzőként is maradandót alkotott (misék, passiók), *Szabó József* (1977–1979), *Kecskés Dezső* (1979–1982) és *Cser István* (1982–1988).

Az 1967 karácsonya előtti időben alakult meg a templom énekkara *Pattantyús Á. Károly* és *Tihanyi Gábor* vezetésével. Eleinte kisebb létszámmal és szerényebb zenei teljesítményekkel, de az évek során egyre igényesebb zeneművekkel gazdagítva repertoárjukat, a főváros elismert, színvonalas kórusai közé számítottak. Indulásuknál komoly segítséget, biztatást kaptak a helyi lelkipásztorok részéről, elsősorban *Greksa Ferenc* atyától, aki a 25 éves jubileumot még együtt ünnepelte a kórus alapító tagjaival.

Komoly megtorpanást jelentett a kórus életében, amikor *Pattantyús Á. Károly* (munkaköri és családi körülményei miatt) lemondott a kórusvezetői tisztségéről. Néhány hónapos kihagyás után *Tőkés Mária Tünde* vállalta – nem kis áldozat árán – a kórus újraépítését és liturgikus szolgálatának, zenei színvonalának még igényesebb szintre emelését. Ennek sikeréhez elsősorban szívós, fáradhatatlan munkabírása, kiváló zenepedagógiai képessége és páratlan szervezőkészsége segítette, ugyanakkor nagy előnyt jelentett számára, hogy éveken át maga is tagja volt *Pattantyús Károly* kórusának. Mivel 1983-tól a schola vezetője is volt, annak felnőtt, jó hangú tagjait is be tudta szervezni a nagykórusba.

József bácsi

Az újjászervezett, alkalmanként jelentősen bővített felnőtt vegyeskar főbb liturgikus közreműködései: havonként legalább egy alkalommal a plébániai nagymisén, nagyobb ünnepeken (karácsonykor, húsvétkor, pünkösdkor, templombúcsún, bérmláskor és elsőáldozásor) nemcsak az ünnepi szentmisén, hanem alkalmanként külön egyházzenei hangversennyel is, adventi, nagyböjti, ünnepi vesperásokon, virrasztó zsolozsmákon, nagyheti szertartásokon, passiók alkalmával. A kórus gyakran tett eleget belföldi és külföldi meghívásoknak. Külföldi közös programjaiban mindig fontos szerepe volt a liturgia énekes szolgálatának. Sok helyen, sokaknak szereztek ezáltal fel-emelő lelki élményt, sugároztak hitet, szeretetet. Nem a szereplésen, magamutogatáson volt a hangsúly. Ezt igazolja a lengyelországi Wadowice plébánosának elismerő megjegyzés: „A magyar kórus ezen a szentmisén nem szerepelt, hanem imádkozott”.

Nagyon hangsúlyos, fontos szerepe van templomunk liturgikus szolgálatában a scholának, amely két évvel ezelőtt ünnepelte fennállásának 25 éves évfordulóját. Tagjai a nagyobb óvodásoktól kezdve általános iskolás korúak, gimnazisták. Komoly zenei és lelki nevelést kapnak Tökés Tündétől, aki túlzott szigor nélkül tudja a figyelmet ébren tartani, örömteli élménnyé varázsolni a fárasztó tanulást és begyakorlást.

Rendkívüli alkalmaktól eltekintve, amikor a schola együtt énekel a nagykórusral, immár közel húsz éve minden vasárnap és ünnepen a délelőtt 9 órás diákmisén énekel. Példás szolgálatukkal, buzgóságukkal egyre gyakrabban és nagyobb mértékben sikerül az ismételt részek éneklésébe belevonni a diákmise résztvevőit is. A schola vezetője minden nyáron tábor is szervez (hallatlan sok gond és fejtörés, aprólékos szervezőmunka árán), amelyen általában ötven körüli a létszám. A pihentető és játékos foglalkozások mellett szerepel a mindennapos énektanulás és gyakorlás is. Ezen alkalmak mindig újabb gyöngyszemekkel gazdagítják a schola énekes kincstárát.

Az eddig ismertetett két énekkar mellett működik templomunk gitáros ének- és zenekara. Alapítója, elindítója és hosszú évekig vezetője *Madocsay Ákos*. A gitáros együttes ebben az évben ünnepi alapításának 20. évfordulóját. Az évfordulóról május 15-i hangversenyükkel emlékeztek meg.

A gitáros szentmisék sajátos, új szint jelentenek egyházunk liturgiájában. Sokakban eleinte meglepetést, sőt idegenkedést keltett ennek az énekstílusnak a templomi alkalmazása. Mások viszont – főleg a fiatalabb generáció tagjai – örömmel, lelkesen fogadták. Vasárnaponként az egyik esti szentmisén ma is a gitáros együttes szolgál, s egyre nagyobb számú hívő közösség vesz részt ezeken. Ugyanakkor megállapítható, hogy az énekek tartalmában, a liturgiához történő alkalmazkodásban, valamint a zenei színvonalban is egyre komolyabb előrehaladás észlelhető. Tagadhatatlan: fokozottan érezhető az alapvető, fő liturgikus cél érvényesülése – a végtelen jó és boldogító isteni fölség dicsőítése és lelkünk őhozá emelése.

Ami a különböző, stílusában, kifejezőeszközeiben eltérő egyházzenei irányzatokat illeti, kántori tevékenységem során sosem voltam híve a kizárólagos, csak egyetlen stílus

jogosultságát elismerő felfogásnak. Értékrendemben első helyen állott mindenkor egyházunk kétezer éven át kialakult és csiszolódott gregorián énekkincse. Ebben megerősített *Kodály Zoltán*, fiatalkoromban hallott kijelentése: „Szeressék és értékes kincsként becsüljék a gregoriánt. Minden értékes, szép zenének, amely Európában született s innen szétsugárzott, ihlető és éltető gyökere ebben található.” Az egyéb zenei stílusokat illetően – úgy vélem –, helyes, hogyha a katolikus értékelési mód – *a nemcsak, hanem is* hozzáállás – érvényesül. Nem célszerű csak a régire vagy csak az újra esküdni. Az élő fa új hajtásai a gyökér és a törzs éltető erejéből táplálkoznak, viszont új hajtások nélkül elapad a gyökér és a törzs életereje.

Éppen a fenti, elfogulatlan elvi alapállás késztet arra, hogy értékeljem és templomi gyakorlatunkban ápoljam egyházi népénekkincsünket. Ez egyben legfőbb hivatásbeli kötelességem is. Nincs felemelőbb, megrendítőbb élmény, mint amikor egy szívvel, lélekkel zeng és szárnyal a hívő közösség éneke. Lehet ennél szebb, kifejezőbb módja Isten dicsőítésének?

Közös éneklésünk elősegítését szolgálja, hogy az utóbbi húsz esztendőben nemcsak a vasárnapi, de az esti, hétköznapi szentmiséken is vetítjük az énekszövegeket. Elismerés és köszönet azoknak a híveinknek, akik tevékenyen részt vesznek Isten-dicsőítésünk ezen emelkedettebb formájában. Sokan viszont meglehetősen passzívak, csak „hallgatói” a templomi eseményeknek. Nem lehet megelégedett a kántor, hogyha a sokszor elhangzott, közismert énekeket vagy pl. a teljes loretoi litániát (május estéin) végig kell szólóznia. Közös éneklésre való buzdításul a legősibb, bibliai forrásokra hívom fel a figyelmet: az Istenhez fordulás legemelkedettebb formája az ének, kezdve Mózes hálaadó, magasztaló énekétől az évezredek óta hangzó, az egyház liturgiájában, mindennapos imádságaiban élő és elevenen ható zsoltárokig. Az Újszövetségben a Megváltó születését angyalok éneke hirdeti és köszönti, Üdvözítő Jézusunk megváltó halála előtti estén „zsoltárokat énekelve” vonult tanítványaival az Olajfák hegyére.

A 68. zsoltár buzdítása – „Énekeljete az Úrnak” – ébresszen bennünk kedvet és készséget az énekes Isten-dicséretre, amely ha megfelelő lelkiületből fakad, kétszeres imádsággal ér fel.

Legyünk mindannyian résztvevői és részesei a mindenség Istent dicsőítő, a megváltásért hálát adó kórusának!

Énekeljünk az Úrnak

Gyarapodtunk hitben és élményekben

Az utóbbi évtized legfontosabb eredménye, hogy megszerveztük a schola felnőtt tagozatát, és a kis-schola is megerősödött.

A nagykórusban kialakítottuk a működés rendjét a liturgikus szolgálat rendezettségének érdekében. Két állandó karnagyunk – *Opánszki Dávid* és jómagam – mellett a kórustanács segíti a szolgálatok és egyéb programok szervezését. Van kotta- és mapparendezőnk, a ruhákat vigyázó és karbantartó, az alapítvány könyvelését végző ügyvivő, de az ügyes kezű ezmestereknek is gyakran jut feladat. Az összeszokott aszszonycsapat percek alatt ünnepi lakomát varázsol, és a romok eltakarítását közös erővel könnyedén megoldjuk.

Nyitott szívvel tanuljuk együtt a liturgia végzését napról-napra rácsodálkozva, hogy mennyi kincset ad nekünk az egyház.

A zsolozsma imádkozása is újra rendszeressé vált: adventben és nagyböjtben szombat esténként vesperást, a nagyhéten lamentációt énekelünk. A gyerekkórus vasárnap reggeli próbája laudessel kezdődik, a tábori gyakorlat alapján pedig mindenki ismeri és éneklí a kompletóriumot.

Közösségi életünket a nyári programok színesítik

Szolgálatunk súlypontja a nagyhét: már évek óta a teljes kórus minden szertartáson ott van, sőt, ilyenkor a régi, a liturgikus énekeket jól ismerő tagjaink is csatlakoznak hozzánk. Jól jön a segítség, hiszen a szertartások összetettsége, sokszínűsége komoly próbatétel a kórus számára.

Karácsonykor bevezettük a *nagyéneklés* szokását, illetve már második éve az ünnepi időszakban jótékonysági hangversenyt rendezünk: tavalyelőtt egy afrikai missziós kórház, tavaly pedig a csángó anyanyelvi oktatás javára.

A gyerekkórus létszáma változó: van, aki épp csak belekóstol, aztán más utakat keres, mások megmaradnak és évtizedekig hűségesen kitartanak a szolgálatban. Voltunk már öten és harmincöten is: nem a létszám, hanem a szándék és az elkötelezettség mértéke számít.

A szülők itt is gyakran segítenek mindenben (kirándulás, ruharendezés, tábori felügyelet vagy egy-egy próbát „megédesítő” mese Moha bácsi tanulságos történeteiből), de nagyon hiányzik nekünk egy liturgiában jártas szakember – mint vezető társ.

A közösségi életünket a nyári programok színesítik. A gyerekek tábora és a felnőttek zarándokútja úgy összekovácsolja a tagokat, hogy egész évben töltekezhetünk belőle. A táborok helyszínei 2000 és 2010 között: Tihany, Andocs, Velem, Kőszeg, Gergelyugornya, Péliföldszentkereszt. A zarándoklatok úti célja pedig: Róma, Czestochowa, Máriazell, Dingolfing, Brüsszel és a határon túli területek: Vajdaság, Felvidék, Erdély–Moldva, Kárpátalja, Szepesség.

2008-ban tartottuk a kórus alapításának 25. évfordulóját. Az ünnepi szentmisére több mint százan jöttek el a régi kórustagok közül. Erre az alkalomra újabb hangfelvételt készítettünk, *Hála legyen* címmel. Az idézet *Kodály Zoltán*: Sík Sándor Te Deuma című kórusművéből való, melyet erre az alkalomra tanultunk meg, és reményeink szerint az idei templombúcsún is felcsendül. Kiadtuk régebbi felvételeinket is, melyek az adventi–karácsonyi ünnepekör, illetve a Mária–ünnepek és az Oltáriszentség énekeit tartalmazzák.

Elmondhatjuk, hogy a liturgia szolgálata közösséget kovácsolt belőlünk. Vannak persze lazább és szorosabb baráti kötődések is, az együttlétünk azonban ennél sokkal több: a Szentlélek ajándéka.

Jákó Teodóz atyával Nagyszombatban

Akik csengő muzsikával dicsérnek

A Felső-krisztinavárosi Gitáros Együttes, közismert nevén a FEGE 1990-ben alakult. Hogyan? Egyszerűen. Egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy van ún. gitáros mise templomunkban. Hogy pontosan mi történt, hogyan került egyáltalán szóba, hogy játszanak a miséken, azt már maguk az alapító tagok sem tudják biztosan. Az viszont tény, hogy mielőtt még elkezdték volna a zenélést, egy esküvőn játszottak 1990 nyarán. Azt követően ősszel kezdték el a rendszeres vasárnapi szolgálatot – az első évben csak kéthetente. A második évben *Nagy Imre* atya kérésére már minden vasárnap voltak gitáros misék.

Teltek-múltak a hónapok, új dalokat tanultak, szervezték a gitáros adventi és nagyböjti áhítatokat. 1994-ben pedig Pannonhalmán lelkigyakorlaton is részt vettek. Sok minden addig nem történt, leszámítva talán azt, hogy hétről hétre készültek a misékre, egyeztetve a dalok szövegét az olvasmányokkal, és természetesen a nagyobb ünnepek liturgiájával. A misék után *Hollai Antal* atyával megbeszélték, hogy mindez hogy sikerült.

Amióta működik az együttes, nemcsak énekelnek, hanem többféle hangszeren is játszanak. Megalakulásuk óta gitároznak, korábban szaxofonoztak, sőt harmonikáztak is, ám mostanában elsősorban gitárral, fuvolával, csellóval és dobbal kísérik dalikat. Nem mindennapos jelenség, hogy a számos hivatásos szerzőtől származó dalok mellett sajátjaikat is eljátszák – a tagok írják a szövegeket és a dallamot is –, többnyire liturgikus témájúakat, mindig az adott miséhez kapcsolódóan.

A szolgálatuk nemcsak a templom hitéletére, területére koncentrálódik, hanem számos helyen megfordultak az elmúlt húsz év alatt: lelkigyakorlatokon, szeretetotthonokban, tárlatokon, megnyitókon, jótékonysági esteken, fesztiválokon, de személyesebb ihletésű találkozókra, esküvőkre, keresztelőkire, és még sorolhatnánk, ki tudja hány meghívásra kerekedtek fel, és hirdették a szeretet „jó hírét”, eleget téve a hívők elvárásainak.

Volt ezen kívül zebegényi kirándulás fafűtéses kályhával, marhapörkölttel és galuskával. Volt még nyári gitáros tábor, patakba eséssel. Játszottak külön meghívásra

templombúcsún Leányfalun. *Nagy Imre* atya felkérésére a Bosnyák téri gitáros zenekarral együtt zenéltek, valamint több másik templom gitárosaival is. A nyár egy részét is mindig együtt töltik, néhány napos közös táborban.

A saját dalaikat közös lemezen is megörökítették 2003-ban. A tizenöt éves jubileumukat koncerttel ünnepelték, és a koncert után a hívek kedvenc dalait is eljátszották.

Amilyen csendesesen, nesztelenül, olyan határozottan folyt eddigi munkájuk. A tagok száma, életkora, valamint a tagság összetétele az évek során állandóan változott, hol tíz–tizenöten, hol többen voltak, de mindig jó, összetartó csapat maradt az együttes. 2006 környékén szinte teljes átalakuláson esett át, és ez kisebb hullámvölgybe sodorta a FEGÉ-t. De mindig volt egy–két olyan kitartó és lelkes tag, akik nem hagyták veszendőbe menni, lelkükön viselték a sorsát, és még a legnehezebb időkben is szívvel–lélekkel muzsikáltak az esti, ifjúsági misén. Az elmúlt évben sok új taggal bővült az együttes, a régi, lelkes tagok mellett az újak szint hoztak az együttes életébe, és mostanra már újult erővel és lelkesedéssel gyakorolnak és szolgálnak a szentmiséken.

A gitáros mise ma is szép, hangulatos, hívogató, s összetartja a társaságot. Egyre jobban összehozzák a közösen szervezett programok, például a közös karácsonyozás is. Ezek az alkalmak hozzájárulnak ahhoz, hogy a FEGE–tagok egyre közelebb kerüljenek egymáshoz, és ez megkönnyíti a munkát.

Az együttes a jövőben is szeretné a gitáros miséket gazdagítani, új dalokat tanulni, és egyre inkább bekapcsolódnai az egyházközség életébe, valamint továbbra is megőrizni az eredetileg kitűzött célt: „Dicsérjétek Őt csengő muzsikával!”

Húsz év óta muzsikálnak együtt

Kronológia

2000

- Plébániánk hatvanéves
- Cserkészcsapatunk tízéves
- Márciusi első szombat
Paskai László bíboros úr jelenlétében
- Plébániai nyílt nap száz résztvevővel
- Búcsús szentmise *Spányi Antal* püspök úrral, urnatemetőnk felszentelése
- Képviselőtestület választása
- Oltáregyletünk megalakulása

2001

- Egyházközségi fórum zsinatunk előkészítéséhez
- *Tempfli József* nagyváradi püspök úr mutatja be az Apor Vilmos- emlékmisét
- Délvidéki zarándoklat
- Nyáron templomfelújítás
- Taize-i találkozó, hétszáz fiatalot fogadtunk
- *Rajkai István* kaposvári atya újmiséje
- *Szabó Tamás* kiségitőnket tábori püspökké nevezik ki

2002

- A bérmálás szentségét *Spányi Antal* püspök úr szolgáltatta ki
- *Takács Nándor* székesfehérvári püspök úr vezeti a májusi első szombati ájtatosságot
- Urnatemetőnkben elhelyezzük *Hernádi Ágoston*, *Tóth János* és *Haid Árpád* plébánosok hamvait, *Beer Miklós* váci püspök úr végzi a szertartást
- Új káplánunk *Szócs László* újmiséje
- Énekkarunk bajorországi turnéja

2003

- Erdő Péter érseki beiktatása Esztergomban
- Két új festett ablak a szentélyben
- Bresciai gyerekkórus és zenekar vendégszereplése
- Első majálisunk a Hármashatár-hegyen
- Zsinati bizottságok megalakulása
- Plébániai zsinat Beer Miklós püspök úr jelenlétében
- Greksa Ferenc atya aranymiséje
- Énekkarunk délvidéki útja
- A Szent Márton-kápolna felszentelése a Bűrök utcában

2004

- Katolikus bál előkészítői voltunk
- Rubovszky György atya újmiséje
- Gyerekmajális a templomkertben
- Erdő Péter bíboros úr előadása
- Csíksomlyói zarándoklat
Szócs László atya vezetésével
- Lengyel kispapok látogatása
- Énekkarunk a komáromi zenei napokon
- Mária-szobor felállítása

2005

- A cunami áldozatainak
2,4 millió Ft-ot gyűjtöttünk
- II. János Pál pápa halála,
XVI. Benedek pápa megválasztása
- Komáromi iskolások énekeltek nálunk
- Lengyelországi zarándoklat
- Plébániai misszió

2006

- A Böszörményi úti református énekkar vendégszereplése
- Gyimesfelsőlóki énekkar vendégszereplése
- Dolfingeni énekkar szereplése
- Monsignore *Anthony Stark*, angol atya aranymiséje

2007

- Szöcs László atya elhelyezése, új káplán *Kálmán József* atya
- Mindszenty–zarándoklat Máriaremetére
- Budapesti városmisszió
- Korábbi plébánosunk, *Nagy Imre* halála

2008

- Hitoktatónk, *Hartmann Tivadarné* Szent Adalbert-díjas
- Plébániai nap a templomkertben
- *Gál Ferenc* professzor emléktáblájának felállítása
- Búcsús szentmise közvetítése az MRI-en
- Kálmán József atya elhelyezése, az új káplán *Mandalov Balázs* újmisés
- A 25 éves Schola jubileumi hangversenye
- Biblia éve a kerületben, kiállítás a MOM-ban

2009

- Korábbi káplánunk, *Sándorfi István* halála
- Zsoltározó gyertyatartó felállítása
- *Seidl Fidél* templomatya halála
- *Varga András* atya idehelyezése
- *Pálmai Péter* bencés atya aranymiséje
- Új templomatyánk *Pécb Antal*
- A plébániaépület és a járda felújításának elkezdése

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször:

adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XIII. évfolyam, 4. szám 2010. Te Deum.

Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztő: Szerdahelyi Csongor; főmunkatárs: Lukách Krisztina,

korrektor: Rochlitz Bernadett, tördelő: Babics Balázs

felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

